

i høj Grad føler den allerede. Det var vistnok i Fargaars, Arbejdsgiverforeningens Formand betegnede Arbejderklassen som den mest privilegerede Klasse her i Landet. Gud ved, om Arbejdsgiverforeningens Formand, naar det kom til Stykket, vilde bytte Privilegier. Det Privilegium altid at være udsat for Arbejdsløshed, saaledes som det er i et moderne Industrisamfund, hører ikke til Menneskelivets bedste, og det Privilegium under en saadan Arbejdsløshed at have Understøttelse, ja, hvor meget er det værd? Alle de, der taler om Arbejdsløshedsunderstøttelse, Gud ved, hvordan de vilde befinde sig, naar de levede under den?

Hr. Langkjærs Tale, som var meget udæskende i sin Form, bragte mange af de gamle eller nye Anekdoter og Opstillinger om Arbejdernes Organisationstvang og om Uvillighed overfor Arbejdet. Et Eksempel paa Tvang til ikke at søge Arbejde selv nævnte han. Mon ikke Arbejdsgiverforeningen, naar den søger indenfor sine Organisationer, ogsaa kan finde Tvang med Hensyn til Spørgsmaalet om at tage eller ikke tage Arbejde? Han talte om nogle hæslige Udtalelser, der var hørt, om nogle, som stod og tumlede med noget tungt Arbejde; og saa raabte man til dem: Hvad har I gjort, siden I er sat til det Arbejde? Hvis det nu havde været et Par Folketingsmænd, som havde tumlet med dette Arbejde, og man havde sagt til dem: Hvad har I gjort, siden I er sat til dette Arbejde? vilde jo allerede Sætningen ikke lyde saa mærkeligt. Man lad os forudsætte, at denne Udtalelse virkelig er udsprunget af et ondt, et arbejdsfjendtligt Sind, som forhaaner dem, der arbejder, saa maa man dog erindre, naar Arbejdsgiverforeningens Formand virkelig vil fremdrage dette Eksempel, at Bærme findes i alle Klasser. Underklassen, de fattige, har deres Bærme, som Overklassen og de rige har deres. Forskellen er kun den, at de fattiges Bærme udstilles paa Gader og Veje, hvor enhver kan se, hvordan den tager sig ud, men de riges Bærme, de riges Dovenskab, skjuler sig bag lukkede Døre.

Pris og Løn maa — det tror jeg, man er ganske klar over — svare til hinanden, og jeg føler mig overbevist om, at de danske Arbejdere ikke venter, at de kan gaa imod Verdensprisen eller lønniveauet. De har

ogsaa udtalt, at de vilde følge Prisniveauet. Men i det Øjeblik, vi ser paa deres Stilling nu, synes det mig, vi skal lægge Mærke til, at det var ikke Arbejderne, der først krævede den høje Konjunktur. Og jeg vil tilføje: Hvis vi havde bevaret Pris- og Lønniveauet fra Marts 1919, den Gang Prisfrihedens Tilhængere første Gang for Alvor satte ind, Prisniveauet og dermed Lønniveauet, hvor meget lykkeligere var saa ikke vort Samfund stillet i Dag! Hvis vi havde sparet to Aars Prisopgang og Lønopgang, hvis vi i Stedet for at have Pris og Løn helt oppe paa Højden havde holdt os dernede, hvor vi var i 1919, ja, saa var Faldet blevet saa meget mindre smerteligt og Krisen saa meget mindre omfangsrig. Men det var ikke Arbejderne, som drev Lønnen og Prisen i Vejret, men deres Lønforhold ordnedes, efter at Prisen var konstateret.

Nu er vi i Prisnedgangens Tid, og hvis Forholdet skulde være dette, at Pris og Løn ikke følges tilstrækkeligt ad under den Ordning, vi for Øjeblikket har, ja, saa bør dog, i Stedet for at forsøge at undergrave, hvad der er lovligt og ret at bevare, vore Bestræbelser gaa ud paa at finde en Ordning, hvorved Pris og Løn kan følges paa bedre Maade. Ingen kan forlange, at man skal gaa til en Lønningsnedsættelse, som er under Prisen. For Øjeblikket er Prisfaldet kun konstateret ved de August-Prisfald, som har sat sig Spor i alles Løn her i Landet, hvad der er udregnet at andrage ikke mindre end 200 Mill. Kr. Et Forsøg paa at presse Lønnen ned under Prisniveauet vilde være uretfærdigt mod Arbejdere, Funktionærer, Medhjælpere, Tjenestemænd i Stat og Kommune, mod enhver, som lever af Løn. Men foruden at være uretfærdigt overfor enhver, som lever af Løn, vilde det tillige være til stor Skade for det hele Erhvervsliv. En Løn, som ligger under Prisen, bringer ikke blot Armod til dem, som har for lave Lønninger, men ogsaa Armod for det hele Erhvervs-samfund, der forsyner de lønnede.

Prisfaldets Konstatering har optaget den høje Regerings Repræsentanter meget, og jeg forstaar det saaledes, at de ogsaa har tilvejebragt den private Priskontrol. I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Stauning vil jeg sige, at jeg har ikke opgivet Haabet om, at denne Priskontrol,